

IN MEMORIAM

Milovanu Milovanoviću

5. novembra 1975. godine posle kraće bolesti umro je u Beogradu Milovan MILOVANOVIĆ, geodetski savetnik u penziji. Ova vest je duboko potresla i ožalostila sve koji su ga poznavali.

Rođen je 23. oktobra 1907. godine u Višegradu. Geodetsku srednju tehničku školu završio je 1928. godine u Beogradu.

Na raznim geodetskim poslovima, a naročito na poslovima triangulacije, radio je sve do početka rata. Pripadao je grupi naprednih geometara, a za vreme rata bio je povezan sa radom NOP-a zbog čega je i bio hapšen od specijalne policije u Beogradu.

Po oslobođenju radi na poslovima triangulacije II, III i IV reda. Polovinom 1945. godine odlazi u Narodnu Republiku Albaniju sa grupom geodetskih stručnjaka da razvije i izravna trigonometrijsku mrežu potrebnu za sprovođenje agrarne reforme. Po povratku iz Albanije postavljen je u Glavnoj geodetskoj upravi za šefa sekcije triangulacije i nivelmana na području Socijalističke Republike Crne Gore.

U to vreme postao je član Saveza komunista Jugoslavije.

U nedostatku geodetskih kadrova potrebnih za izvršenje geodetskih radova u našoj zemlji osnovana je 1947. godine Škola za geodetske pomoćnike u Beogradu u kojoj je Milovan Milovanović bio prvi upravnik i predavač.

Pored svoje redovne dužnosti drug Milovanović je uporno radio na svom stručnom usavršavanju, a posebno na savlađivanju fotogrametrijske metode, koja je za nas u to vreme bila novost. Sakupljao je znanje u Beogradu na Tehničkom fakultetu, zatim u Cirihiu, Parizu i Minhenu, a kao delegat Saveza geodetskih inženjera i tehničara očeštvovao je u radu međunarodnih fotogrametrijskih kongresa u Stokholmu, Londonu i Delftu.

Glavna geodetska uprava 1948. godine, u cilju ubrzanja geodetskih radova, uvodi novu metodu snimanja — aerofotogrametriju. Za šefa fotogrametrijskog odeljeka postavljen je drug Milovanović sa zadatkom da nabavi fotogrametrijske instrumente, organizuje službu i obučiti kadrove za poslove fotogrametrije.

Fotogrametrijski odeljak Glavne geodetske uprave 1950. godine prelazi u geodetsko preduzeće »Georad« sadašnji Zavod za fotogrametriju u Beogradu. Ovaj odgovorni posao poveren je drugu Milovanoviću, kao rukovodiocu i organizatoru fotogrametrijskog odeljenja u Zavodu za fotogrametriju.

Podatak da je od 1950. godine do 1960. godine ovom metodom snimljeno preko četiri miliona hektara za izradu planova i karata u raznim razmerama, najbolje govori koliko je truda, sposobnosti i znanja trebalo uložiti da bi se taj poduhvat obavio. Tu je stručna i organizatorska sposobnost druga Milovanovića došla do punog izražaja, zato se ne preteruje ako se kaže da je on jedan od osnivača fotogrametrijske metode u našoj zemlji. Nema ni jednog zavoda za fotogrametriju u našim Republikama gde ne rade stručnjaci koji su obučavani u Zavodu za fotogrametriju gdje je rukovodio Milovan Milovanović.

Svoja specijalno stečena znanja drug Milovan je nesebično prenosio na širi broj stručnjaka kroz predavanja u stručnim organizacijama.

Uvek, dugi niz godina prenosio je svoje iskustvo na mlađe stručne kadrove. Takav je ostao i posle svog penzionisanja. Svojim radom i svojim stručnim znanjem iz oblasti fotogrametrije, kao i svojom aktivnošću, doprineo je da ime Zavoda za fotogrametriju bude poznato u fotogrametrijskim krugovima u Evropi.

Svesni smo da se jedan pun i plodan radni vek ne može evocirati sa par suvih podataka i šturih reči. Milovana je trebalo poznavati da bi se osetila njegova ljudskost, humanizam i iznad svega vedrina i optimizam kojima je plenio ljude oko sebe. Ne može se u jednom kratkom napisu reći sve što se u ovakvim

prilikama čini. Možda to za Milanova nije ni potrebno. On to za života nije voleo da čini. Onako kako je živeo tako se i ugasio, skromno, tiho i dostojanstveno. To znaju svi koji su sa Milovanom saradivali i drugovali. Znaju to i njegovi bivši učenici. Učio ih je i onome što u udžbenicima nije bilo napisano. Ulivao im je duh drugarstva, poverenja i solidarnosti. On za njih nije bio samo učitelj i rukovodilac, već prijatelj, drug i roditelj. Bio je jednostavan Milovan. jer ljudi njegova kova i neumeju drugačije.

U ime tih generacija na koje je nesebično prenosio svoje znanje, u ime svih radnih ljudi Zavoda za fotogrametriju i svih onih koji su ga znali i poštovali

HVALA MU I SLAVA

Danković Vasilije, geom.

IN MEMORIAM

NEDIMU SAHINPAŠIĆU, GEODETI U PENZIJI

Nakon kratke ali teške bolesti 27. II. 1976. g. umro je u Sarajevu Nedim Sahinpašić, geodeta u penziji, a 1. III. 1976. g. uz učešće velikog broja kolega, drugova, prijatelja i poznanika ukopan na novom gradskom groblju »Bare« u Sarajevu.

Vijest o njegovoj smrti bolno je odjeknula i duboko potresla kako njegovu najbližu rodbinu, tako i sve one koji su ga poznavali kao dobrog i plemenitoga čovjeka.

Kolega i drug Nedim Sahinpašić rođen je 1. XI. 1908 godine u Rogatici. Osnovnu školu pohađao je u Rogatici, a gimnaziju i Geodetsku tehničku školu u Sarajevu i Beogradu, gdje 1930 godine diplomirao. Nedim Sahinpašić pripada onoj plejadi geodetskih stručnjaka koji su prvi počeli raditi na stvaranju modernog katastra zemljišta u Srbiji gdje je do tada važio tapijski sistem evidencije zemljišta. Tako odmah nakon školovanja stupa u državnu službu bivšeg Ministarstva financija u Odjeljenju katastra i državnih dobara radeći na terenskim premjeravanjima u raznim mjestima Srbije—u Mladenovcu, Gornjem Milanovcu, Negotinu i Užicu.

Godine 1938. premješten je po potrebi službe iz Užica u Bijeljino koja mu postaje stalno mjesto službovanja, gdje je radio na premjeravanju pojasa rijeke Drine.

Sudbonosni julski dani 1941. godine zatekli su druga Nedima Sahinpašića u Bjeljini kada se odmah opredjeljuje kao istinski rodoljub uz svoj narod tj. na onu stranu na kojoj je bila pravda. Zbog svoga antifašističkoga stava i ponašanja postaje sumnjiv ustaškim vlastima. Odmah se povezuje sa NOP-om i rukovodstvo ustanka postavlja ga za obavještajca za bijeljinski srez, a osim toga dobijao je i konkretne zadatke.

Početkom 1943. godine kao nepoćudnog ustaške vlasti ga hapse, te provodi više mjeseci u zatvorima u Brčkom, Vinkovcima, Osijeku, i u Tuzli gdje mu sudi ustaški prijekli sud. Zbog nedostatka dokaza bude oslobođen i vrativši se u Bijeljino septembra 1943. g. odlazi u NOR te ga odmah postavljaju za načelnika Majevičkog odreda. Postavljen je za kapetana a obavljao je i druge odgovorne dužnosti. Tako je kasnije postavljen za šefa saobraćajnog odsjeka III. Korpusa, a početkom 1945. g. postavljen je za šefa operativnog odsjeka štaba 27 Divizije. Vršio je i dužnost načelnika štaba 27 Divizije, a osim toga bio je i nastavnik na oficirskim kursovima. Sva porodica kolege Nedima Sahinpašića poznata je u Rogatici a i šire kao antifašistička. Njegov mlađi brat Muhidin borac od 1941. g. poginuo je 1943

godine u borbi protiv neprijatelja naših naroda, a brat Ahmet je borac od 1943 godine.

Početak 1946. godine kolega Nedim se po molbi demobilizira i odmah stupa u službu Ministarstva poljoprivrede Vlade NRBiH u Sarajevu gdje je postavljen za šefa agrarno-tehničkog odsjeka.

Odlikovan je ordenom zasluga za narod III. reda 1949 godine.

Iz Ministarstva poljoprivrede 1951. g. prelazi u državno preduzeće za geodetske radove »Georad«, a 1952. g. u Geodetsku upravu NRBiH. 1. I. 1962. g. premješten je u novoformirani Geodetski zavod, gdje radi sve do svoga penzionisanja 1. I. 1966. godine.

Kao rutinirani stručnjak i rukovodilac imao je kolega Nedim odličan metod rada. Posebno se isticao i postizao je vidne uspjehe u prenošenju iskustava na mlade kolege kao i na njihovom stručnom osposobljavanju i uzdizanju. Sve je to obavljao na očinski način. U radnom uspjehu svakoga mladeg kolege vidio je svoj uspjeh. Općenito uzevši kolega Nedim je u sreći drugih vidio i svoju sreću.

Po svojoj tačnosti i ekspeditivnosti služio je kao primjer. Za svoj rad je uvijek ocjenjivan najboljim ocjenama.

Po prijedlozima koje je podnio na temelju stečenih iskustava, utvrđeni su detalji i razrađeni propisi za izlaganje katastarskih planova i elaborata na javni uvid dobijenih novim državnim premjerom Bosne i Hercegovine, kao i način izvršenja revizije i reambulacije sačuvanih planova katastarskog sreza Foča, gdje je za vrijeme rata uništen sav katastarskih operat.

Elan i izgaranje na izvršavanju raznih zadataka kao i prilaženje rješavanju mnogih problema, kolega Nedim može poslužiti kao najbolji primjer istinskog socijalističkog patriote.

Osjećam potrebu da se podsjetim na jednu poznatu istinu, a to je da je čovjek ono što je njegovo djelo.

Veliki mislilac je rekao da čovjek umire dva puta. Prvi put kada nastupi fizička smrt, a drugi kada ga budu prestali spominjati. Naš kolega Nedim će se još, dugi niz godina i decenija spominjati i njegovo će se ime, koje se nalazi na mnogim katastarsko-topografskim planovima, geodetskim elaboratima i katastarskim operatima dugi niz decenija čitati, jer će se sa rezultatima njegovoga dugogodišnjeg rada koristiti buduće generacije geodetskih stručnjaka širom Bosne i Hercegovine i Srbije. Ovo može da bude i jedan dio utjehe njegovoj uciviljenoj porodici.

Životno djelo kolege Nedima Sahinpašića ostat će trajno sačuvano kao primjer kako se treba boriti i raditi na izgradnji našeg socijalističkog samoupravnog društva-za ciljeve revolucije. Bio je vrlo druželjubiv. On je svojom neposrednošću i iskrenošću prosto plijenio i zadobijao simpatije svih onih osoba s kojima je prvi put došao u kontakt, što dokazuje veliki broj osoba koje su prisustvovali njegovom posljednjem ispraćaju.

Smrću našega kolege i druga Nedima Sahinpašića njegova supruga Zlata gubi svoga pažljivog i nježnog životnog druga, njegov sin Rusmir svoga raditelja-druga, sestre Šahsema i Ševka kao i brat Ahmed svoga voljenoga i pažljivoga brata, a unučad svoga dobroga djedica.

Svi njegovi saradnici sačuvaće ga u trajnoj uspomeni.

Neka je vječna slava i hvala kolegi i drugu Nedimu Šahinpašiću.

Abdullah Ahmetanović
geometar. ,